

CAMILLA
LÄCKBERG

KÄEN-
POIKA

Suomentanut Kristiina Vaara

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos *Gökungen*

© 2022 Camilla Läckberg

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © 2022 Kustannusosakeyhtiö Otava

ISBN 978-951-1-32253-5

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022

Simonille

Lauantai

HÄN KATSELI VALOKUVIA. Hän tiesi, että Vivian oli harmissaan siitä, että hän oli päättänyt jättää juhlat väliin, mutta hän ei vain mitenkään pystynyt osallistumaan. Aika oli lopulta saavuttanut hänet ja pakottanut hänet etsimään totuutta. Ehkä niin olisi pitänyt tehdä jo kauan sitten.

Tapahtunut oli painanut harteita kuin myllynkivi kaikki nämä vuodet. Hän oli pelännyt kysymyksiä, vastauksia ja kaikkea siltä väliltä. Hänen omat valintansa olivat muovanneet hänestä sen, joka hän oli. Ja se, mitä hän näki nyt peilistä, ei ollut kovin mairittelevaa. Se, että valitsi elää elämänsä silmät sidottuina, ei koskaan ollut. Lopulta hän oli pakottautunut repäisemään siteen pois. Ja toimimaan näkemänsä vaatimalla tavalla.

Hitaasti ja huolella hän otti esiin kehystetyt valokuvat, yhden toisensa jälkeen. Hän asetti ne seinää vasten ja laski, että niitä oli kuusitoista. Kaikki mukana.

Hän perääntyi muutaman askelen ja katseli niitä. Sitten hän meni hankkimiensa yksinkertaisten kehysten luo. Paikkamerkkiensä. Hän kirjoitti lapuille kunkin valokuvan nimen suurilla, huojuvilla kirjaimilla. Sitten hän otti teippirollan ja kiinnitti laput yksinkertaisiin kehyksiin. Hän ei tarvinnut valokuvia, hän näki ne silmissään, kun hän siirteli kehyksiä gallerian valkoisilla seinillä. Jokainen tulevan näyt-

telyn valokuva oli piirtynyt hänen verkkokalvoilleen, ja hän saattoi vain ottaa kuvan esiin mielessään ja nähdä sen tarkasti.

Näyttelyn ripustamiseen menisi monta tuntia, luultavasti yötä myöten, sen hän tiesi, ja hän maksaisi hinnan siitä huomenna. Hän ei ollut enää nuori mies. Mutta hän tiesi myös, että kahden päivän kuluttua avajaisissa hän tuntisi olonsa kevyemmäksi ja vapaammaksi kuin moneen vuoteen.

Sillä, mitä hän oli päättänyt tehdä, olisi dramaattiset seuraukset. Mutta siitä hän ei voinut nyt kantaa huolta. Hän oli kantanut huolta ihan liikaa, ihan liian monta vuotta. He kaikki olivat eläneet valheidensa pimeissä varjoissa. Toki oli olemassa riski, että muut suuttuisivat, mutta hän aikoi silti paljastaa oman totuutensa. Ja muiden.

Hän ei ollut koskaan tuntenut oloaan niin vapaaksi kuin nyt, kun hän kiinnitti huolellisesti yhteen kehykseen lapun, jossa luki *Syylisyys*.

Edes kuolema ei pelottanut häntä enää.

Erica Falck venytteli. Sängyn lämpö houkutteli häntä jäämään loikoilemaan, mutta hän oli luvannut lähteä Louise Bauerin kanssa reippaalle kävelylenkille jo reilun tunnin kuluttua. Miksi hän sellaista oli mennyt lupaamaan? Mutta Louise oli varmasti stressaantunut juhlien alla ja tarvitsi juttuseuraa.

”Täytyykö meidän oikeasti mennä illalla?”

Patrik vaikeroi ja painoi tyynyn kasvoilleen. Erica nappasi tyynyn pois ja muksaisi häntä sillä kevyesti.

”Siitä tulee superhauskaa! Herkullista ruokaa, vähän hyvää viiniä, vaimosi kerrankin tälläytyneenä...”

Patrik sulki silmänsä irvistäen.

”Kultahääjuhat, Erica. Kuinka hauskaa se muka voi olla?”

Pikkutärkeitä vieraita ja loputtoman pitkiä puheita. Tajuat kai, millaisia ihmisiä sinne tulee.”

Hän vaikeroi taas.

”Menemme silti, joten voit yhtä hyvin purra hammasta ja ottaa positiivisen asenteen”, Erica sanoi.

Se kuulosti kyllä vähän ankaralta, joten hän hivuttautui Patrikin puolelle sänkyä. Silitti kevyesti hänen rintakehäänsä. Patrikin sydän löi niin voimakkaasti, että oli vaikea uskoa hänen kärsineen aiemmin sydänongelmista, mutta huoli oli alati läsnä.

”Louise odottaa, että tulemme. Sitä paitsi minusta on ihana nähdä sinut puvussa. Olet hurjan tyylikäs, varsinkin siinä tummansinisessä.”

”Senkin mielistelijä.”

Patrik suukotti häntä ensin varovasti suulle, ja suukko muuttui sitten syvemmäksi suudelmaksi. Patrik veti hänet tiukasti, tiukasti lähelleen, ja Erica tunsi, kuten aina, miten hänen miehensä sai hänen koko vartalonsa lämpimäksi ja pehmeäksi.

”Lapset voivat tulla milloin vain”, hän mumisi suu miehensä suuta vasten.

Patrik vastasi vetämällä peiton heidän päidensä ylitse. Peiton alla tuli äkkiä lämmin, heidän kuplassaan olivat vain he kaksi. Heidän vartalonsa. Heidän huulensa. Heidän hengityksensä.

Silloin kova kumahdus vahvisti sen, mistä Erica oli varoit-
tanut.

”Kuulupiilo!”

Noel kiljui riemusta pomppiessaan ylös alas sängyllä. Anton tuli heti perässä kuin tykin suusta ja loikkasi suoraan Patrikin sukukalleuksille.

”Helv...” Hän puri huultaan nähtyään Erican katseen.
”Talikynttilät sentään!”

Noel ja Anton nauroivat kippurassa. Erica huokaisi hymyillen. Hän ja Patrik olivat saaneet olla kahden muutaman hetken, se sai nyt riittää. Hän kumartui poikien ylle ja kutitti heitä niin, että he ulvoivat kuin sudet.

”Yritin saada heitä katsomaan televisiota, mutta he karkasivat yläkertaan, kun olin ottamassa jugurttia jääkaapista.”

Maja seisoj ovella yksisarvisyöpaidassaan ja levitti käsivartensa lannistuneen näköisenä.

”Kultapieni, sinun ei tarvitse hoitaa heitä aamuisin, he saavat tulla ylös”, sanoi Patrik ja viittasi Majaa tulemaan myös.

Maja epäröi ensin. Hän oli aina niin vastuullinen. Sitten hänen kasvoilleen puhkesi hymy, ja hänkin hyppäsi sänkyyn ja antautui leikkiin. Erican ja Patrikin katseet kohtasivat lasten päiden ylitse. Heidän perheensä oli täydellinen. Aivan täydellinen.

”Luuletko, että he soittavat etukäteen, vai täytyykö meidän odottaa torstaihin? Välillähän he nimittäin varoittavat.”

Henning Bauer rummutti sormillaan kirjoituspöytää. Oli lokakuun ensimmäinen viikonloppu. Ikkunan takana syksy oli ottanut vallan ja harmaat vaahtopäät löivät liukkaita kalioita vasten pienellä saarella. Heidän pienellä saarellaan.

Henning katsoi Elisabethia, joka istui vastapäätä teekuppeineen.

”Mehän kuulumme, että olisin yksi viidestä. Se ei tarkoita sitä, että voitan, ei tietenkään. Mitään takeita ei ole. Mutta jos se pitää paikkansa, niin minulla on kahdenkymmenen prosentin mahdollisuus.”

Sormet rummuttivat edelleen pöydänkantta.

Hänen vaimonsa joi rauhassa teetään. Henning ihaili hänen tyyneyttään. Sellainen heidän keskinäinen dynamiikkansa oli aina ollut, mitä Henningin kirjailijuuteen tuli. Hän kiihtyi, vaimo tyynttytti. Hän murehti, vaimo vakuutteli.

Henning rummutti edelleen sormillaan ja odotti, että vaimo vastaisi. Hän tarvitsi vaimon tulevaisuudenuskoa. Hänen tarvitsi saada kuulla vaimolta, että kaikki järjestyisi.

Otettuaan vielä muutaman teekulauksen Elisabeth laski kupin varovasti asetille. He olivat juoneet niistä kupeista koko avioliittonsa ajan. Ne olivat olleet yksi lukemattomista lahjoista heidän ylenpalttisissa häissään, eikä Henning kuollakseenkaan muistanut, keneltä he olivat ne saaneet.

Merellä aalto kohosi muiden ylitse ja ryöpsäytti vettä koko seinän levyiseen maisemaikkunaan. Meren suola jätti aina jälkiä ikkunalasiin, ja heidän taloudenhoitajallaan Nancylla oli täysi työ yrittää pitää se puhtaana. Saaristo oli ankaran arvaamaton, aivan kuin se olisi koko ajan yrittänyt työntää asutusta pois ja vallata menetettyä maata takaisin.

”Älä huolehdi, rakas. Joko sieltä soitetaan tänään tai huomenna tai sitten me odotamme torstaihin. Tai sitten sieltä ei soiteta lainkaan. Mutta jos soitetaan, kuten tietenkin uskon, sinun täytyy teeskennellä yllättynyttä. Et saa paljastaa, että tiedämme sinun olevan lyhytlistalla.”

Henning nyökkäsi katsoen ikkunalasia.

”En tietenkään, rakas. En tietenkään.”

Hän rummutti sormillaan hajamielisesti ja tarkasteli samalla kuviota, jonka vesi oli jättänyt ikkunaan. Yksi viidestä. Hänen pitäisi olla tyytyväinen siihen, mutta kun hän tiesi, mitä hänen ulottuvillaan oli, mitä yksi ainoa puhelu voisi hänelle suoda, hänen oli melkein vaikea hengittää.

”No niin, syöhän nyt vähän”, sanoi Elisabeth ja työnsi häntä

kohti korin vastaleivottua leipää. ”Edessä on pitkä päivä, puhumattakaan pitkästä illasta, enkä halua kuulla puhuttavankaan, että sinä nukahtaisit pöytään kymmenen aikaan.”

Henning kurkotti ottamaan lämpimän sämpylän. Hän tiesi, että oli paras tehdä niin kuin vaimo sanoi. Hän levitti leivälle paksun kerroksen voita, joka suli heti.

”Tänä iltana me tanssimme”, hän sanoi suu täynnä leipää ja iski silmää Elisabethille, joka hymyili pienesti.

”Tänä iltana me tanssimme.”

”Herraisä, kuinka aikaisella veneellä oikein tulit? Ja tässä säässä?”

Erica kohotti käden kasvoilleen tuulensuojaksi ja keräsi voimansa pysyäkseen Louise Bauerin vauhdissa. Se oli haastavaa, kuten aina. Käveli Erica kuinka nopeasti hyvänsä, Louise käveli nopeammin. Ei helpottanut, että aallot pärskähtelivät rantaan vain muutaman metrin päässä heidän takanaan. Puutalot suojasivat hiukan, mutta Erica saattoi melkein nähdä, kuinka jopa ne huojuivat tuulessa.

”Äh, herään joka tapauksessa kuudelta joka aamu”, Louise sanoi. ”Ja tästä päivästä tulee pitkä, minä vastaan kaikesta juhliin liittyvästä, joten tuntui välttämättömältä aloittaa powerwalkilla.”

Erica pyöräytti silmiään. Samaan aikaan hän ymmärsi, että Louisen tarvitsi tuulettaa päätään. Ei varmasti ollut helppoa olla Henning Bauerin, yhden Ruotsin tunnustetuimman kirjailijan, assistentti sekä miniä. ”Minusta powerwalk ei kyllä ole koskaan tuntunut välttämättömältä”, Erica mutisi. ”Ja nyt kun tarkemmin ajattelen, niin ei mikään muukaan kuntoilulaji.”

Louise nauroi.

”Sinä olet kyllä hauska. Kaikkihan nyt liikunnasta pitävät. Siitä saa energiaa koko päiväksi!”

Erica ponnisteli pystyäkseen puhumaan samalla, kun he nousivat Galärbackenia ylös ihan liian kovaan tahtiin. Hän veti sinistä Helly Hansenin takkia tiukemmin ympärilleen. Louisella oli tietenkin täydellisesti istuvat treenivaatteet, jotka olivat sekä tuulen- että vedenpitävät.

”Pidän kyllä olosta liikunnan jälkeen, jos sitä tarkoitat. Mutta liikunnan aikana? *Nope. Njet. Nada.* Vaikka tiedänkin, että se tekee minulle hyvää.”

Erica pysähtyi hetkeksi vetämään henkeä. Louise hidasti askeliaan ja katsoi häntä.

”Minulla on kyllä totta puhuen ollut vähän keho olo viime aikoina”, jatkoi Erica, ”ja luulen, että siinä on kyse väärästä ruokavaliosta ja liiasta istumisesta. Sekä ikääntymisestä. Ei unohdeta ikääntymistä. Tuntuu jo, että esivaihdevuodet lähestyvät. Eikö sinulla?”

Louise lähti taas liikkeelle.

”Olenhan minä muutaman vuoden vanhempi kuin sinä, mutta...” Louise madalsi ääntään ja kiristi tahtia apteekin ohi. ”Mutta leikkautin kohdun pois nuorena. Syöpä. Nyt siis asia, joka on ollut suuri suru elämässäni, alkaa hitaasti kääntyä siunaukseksi.”

”Voi anteeksi, en tiennyt.”

Erica irvisti. Aina hän puhui ohi suunsa.

”Ei se mitään. Ei se mikään salaisuus ole, se vain tulee harvoin puheeksi. Hei, olen Louise, eikä minulla ole kohtua.”

Erica nauroi ääneen. Juuri tätä hän Louisessa rakasti. Suoruutta ja sarkastista huumoria.

He olivat tavanneet lasten kautta. Majasta ja Louisen pojasta Williamista, joka oli muutaman vuoden Majaa vanhempi, oli

hetkessä tullut parhaita ystäviä leikkikentällä Ingrid Bergmans torgilla. Ja kun lapset leikkivät, Erica ja Louise olivat alkaneet jutella. Se oli viime kesänä, ja nyt heillä oli tapana nähdä aina, kun Louise oli perheineen Fjällbackassa.

Mutta Erican oli pakko myöntää, että hän arvosti heidän viini-iltojaan enemmän kuin Louisen pinttynyttä tapaa käydä yhtenään kävelylenkeillä.

”Millä mielellä odotat iltaa?”

Erica vilkutti Danille, siskonsa miehelle, joka ajoi juuri ulos Konsumin parkkipaikalta. Dan vilkutti iloisesti takaisin, ja Erica saattoi melkein aavistaa, miten häntä nauratti se, että Erica oli ulkona kävelylenkillä.

”Mitä siihen nyt sanoisi? Tasaisen tappavaa. Vanhempani tulevat jonkin ajan kuluttua, ja se nyt on aina sitä, mitä se on. Mutta he saivat lainata taloa Badiksen kupeesta, joten he ovat tyytyväisiä. Ja sitten juhlat. Henning sanoo yhtä ja Elisabeth toista siitä, mitä he haluavat. Ja me kaikkihan tiedämme, että asiat tehdään niin kuin Elisabeth haluaa, mutta se olen aina minä, joka saan kunnian tehdä sen tiettäväksi.”

”Illasta tulee varmasti tosi hauska”, Erica sanoi.

Louise kääntyi ja hymyili hänelle.

”Sanot noin vain kohteliaisuuttasi. ’Tosi hauska’ ei ole ilmaus, jota käyttäisin kultahääjuhlista. Mutta ruoka on hyvää, koemaistoin menun itse, ja viini virtaa. Ja varmistin hyvät paikat sekä sinulle että Patrikille. Patrik saa ilon istua minun pöydässäni, ja sinä taas saat pöytäseuraksi loputtoman mukavan mieheni.”

”Loistavaa”, sanoi Erica ja meni tien reunaan. Häntä oli alkanut pistää kylkeen.

He olivat lähteneet kiertämään vuotta päästäkseen takaisin sivistyksen pariin, ja oikealle oli juuri jäänyt jyrkkä mäki,

jota Erican lapsuudessa kutsuttiin Seitsemäksi hyppyriksi ja jossa saattoi saada hengenvaarallisen vauhdin pulkalla, kuten siihen aikaan sanottiin. Hän yritti laskea, kuinka paljon lenkkiä oli jäljellä, ja tuli siihen tulokseen, että sitä oli aivan liian paljon.

Erican edellä Louisen tumma poninhäntä keikkui rytmikkäästi, kun hän eteni ripeään tahtiin ja vaivattoman oloisesti. Erica kumartui poimimaan kiven ja puristi sen lujaa kämme-neensä toivoen, että kyljen aina vain paheneva pisto helpot-taisi. Siitä saattoi päätellä vain, ettei treenaaminen ollut hänen juttunsa.

”Oletko puhunut hänen kanssaan?”

Tilde levitti kauniit, siniset silmänsä suuriksi ja kohotti edessään mekkoa, jossa oli syvään uurrettu kaula-aukko.

Rickard Bauer näki, että lapussa luki D&G, ja arvasi, että se oli maksanut hänelle noin kolme–neljäkymmentätuhatta. Mutta Tildeä ei huolestuttanut. Tai oikeammin ei ollut huolestuttanut ennen kuin nyt. Nyt kun rahaa ei yhtäkkiä ollut-kaan loputtomiin tuhlattavaksi Amexilla Tukholmassa, Parii-sissa, Milanossa ja Dubaissa.

”Puhun kyllä”, Rickard vastasi eikä pystynyt peittämään ärsyyntymistään.

Tilden ääni oli alkanut ärsyttää häntä enemmän ja enem-män. Oliko se aina ollut niin kitisevä? Ja niin lapsekas?

”En halua puhua äidin kanssa ennen juhlia. Tiedät kyllä, millainen hän on, enkä halua pilata tätä iltaa häneltä.”

”Okei, mutta Rickard, lupaatko sitten puhua Elisabethin kanssa huomenna? Ihan varmasti?”

Tilde pani huulet törrolleen ja työnsi rintoja esiin. Hän oli juuri käynyt suihkussa ja oli alasti lukuun ottamatta val-

koista pyyhettä, jonka oli kietonut hiuksiinsa. Rickard tunsi reagoivansa. Se kiehtoi häntä. Kuinka hänen aivonsa saattoivat ärsyyntyä Tildestä, kun taas hänen kullinsa reagoi kuin komennosta tämän alastomuuteen?

”Lupaan, rakas”, Rickard sanoi ja kaatoi Tilden sänkyyn, josta he olivat juuri nousseet.

Tilde kiljaisi kimeästi ja kikatti.

”Tule tänne, murunen”, Tilde sanoi lapsekkaalla äänellä. ”Tule, tule nyt vain.”

Rickard hautasi kasvonsa hänen suurten rintojensa väliin, jotka sulkiivat ulkomaailman pois.

Elisabeth Bauer kohotti punaisia korvakoruja. Ne olivat olleet hänen isoäitinsä. Ne sopisivat täydellisesti leninkiin, jonka hän oli valinnut päivälliselle. Musta, jonka hän laittaisi tanssin ajaksi, riippui vaatepuulla vieressä. Se oli kevyempi, ja siinä oli helpompi liikkua kuin siinä hiukan yllisemmässä leningissä, jossa hänen täytyisi vain istua. YSL ja Oscar de la Renta. Ostettu Pariisista viime keväänä, jolloin hän ja Henning olivat asuneet siellä olevassa asunnossaan pari viikkoa. Jos täytyi hankkia jotakin johonkin erikoistilaisuuteen, kuten kultahääjuhliin – niin, silloin ei voinut kyllä ajatellakaan mitään muuta paikkaa kuin Pariisia.

Elisabeth laski korvakorut huolellisesti niiden tummansiniseen samettirasiaan. Hän kavahti, kun vettä ryöpsähti taas makuuhuoneen ikkunaan. Täällä Skjälەرössä he asuivat yksikerroksisessa talossa, ja aallot ylsivät kaikkiin ikkunoihin. Se oli heidän kaikkein vaatimattomin asuntonsa. Kokonainen kerros Tukholmassa, Pariisin-asunto ja Toscanan-talo olivat kaikki selvästi huppeammin sisustettuja. Mutta tätä paikkaa hän rakasti eniten koko maailmassa. Hän oli viettänyt jokaisen

kesän täällä, syntymästään saakka. Nimellä Skjälero ei ollut mitään tekemistä sielujen, *själer*, kanssa. Se tuli vanhasta bohusläniläisestä sanasta, joka tarkoitti sinisimpukkaa. *Skjäl-ler*. Kaikkialla saarella lojui kasoittain kauniita, sinisiä simpukankuoria. Lokit tiputtivat niitä korkeuksista, niin että ne rikkoutuivat vaaleanpunaiseen graniittiin ja lokit pääsivät kiinni niiden lihaisaan sisukseen. Mutta kuoret jäivät jäljelle ja loivat sinisiä väriläikkiä karulle saarelle.

Hänen isoisänsä oli ostanut saaren, ja nyt se oli hänen. Tällä pienellä paikalla Fjällbackan edustalla oli aina ollut lähes taianomainen vaikutus häneen. Heti, kun he tulivat tänne, kaikki huolet olivat kuin pois pyyhityt. Kukaan ei tavoittaisi heitä täältä. He olivat koskemattomia. Saavuttamattomia.

Vuosikausiin heillä ei ollut saarella edes puhelinta, vain radiopuhelin. Mutta siitä oli monta vuosikymmentä. Nyt saarella oli kaikki nykyajan mukavuudet. Puhelin, sähkö, wifi ja ihan liian monta tv-kanavaa lapsenlapsille. Louise ja Peter olivat liian lepsuja lasten televisionkatselun suhteen. Tunti toisensa jälkeen lapset saivat istua katselemassa värikkäitä hahmoja, jotka kolhivat itseään ja pitivät valtavaa mekkalaa, sen sijaan, että olisivat lukeneet hyvää kirjaa. Hän ottaisi sen puheeksi Louisen ja Peterin kanssa tilaisuuden tullen. Mutta hyvien neuvojen antaminen lasten suhteen oli aina niin kamilan herkkää. Lisäksi se oli ehkä erityisen herkkää sen vuoksi, miten Cecilyn oli käynyt.

Elisabeth sysäsi epämiellyttävän ajatuksen syrjään ja pani huolellisesti kummankin leningin omaan suojapussiinsa. Hän tiesi, että voisi pyytää Nancyakin tekemään sen, mutta hänestä oli nautinnollista kosketella kalliita, upealaatuisia kankaita. Kukaan ei osannut tehdä sellaisia leninkejä kuin Oscar.

”Henning?”

Hän huusi miehen työhuoneen suuntaan eikä odottanut saavansa vastaukseksi muuta kuin murahduksen.

”Mmm”, suljetun oven takaa tosiaan kuului.

”Ajattelin, että otamme Savile Row’n smokin. Sen, jonka teetimme pari vuotta sitten. Sopiiko?”

”Mmm”, työhuoneesta kuului taas, ja Elisabeth hymyili.

Smokki oli jo pakattu tavaroihin, jotka lähtisivät mukaan mantereelle. Mutta kaikkina näinä avioliittovuosina hän oli oppinut, että oli tärkeää antaa puolison tuntea olevansa mukana ja huomioitu. Vaikka päätös olikin jo tehty. Siitä hän voisi vinkata Louiselle. Ihan vain hyvää hyvyyttään.

Tukholma 1980

PIRPANA RAKASTI KATSELLA, kun Lola laittautui iltaa varten. Se oli kuin taikuuutta. Heillä oli sama rutiini joka ilta. Pirpana makasi mahallaan isolla samettitynyllä nojaten leukaa käsiinsä, kun Lola istui suuren, sekaisen kampauspöydän ääressä ja kaunistautui.

”Mitä aiot laittaa päälle tänä iltana?” kysyi Pirpana ja katsoi silmät tuikkien vaatekaapille päin.

Hänestä kaikki, mitä Lolan vaatekaappi sisälsi, oli ihanaa.

”Mitä mieltä olet siitä vaaleanpunaisesta puserosta, jossa on narutus selässä? Sen kanssa ne räikeänpinkit sikarihousut? Ja simppele nuttura ja timanttikorvakorut?”

Lola kääntyi katsomaan Pirpanaa, joka nyökytteli innokkaasti.

”Joo, minä rakastan sitä vaaleanpunaista puseroa! Se on suosikkini!”

”Tiedän, rakkaani.”

Lola kääntyi taas peiliin päin ja alkoi meikata huolellisesti. Useimmiten samalla tavalla joka ilta. Jos oli juhlat, hän saattoi meikata enemmän, ja Pirpanasta ne illat olivat parhaita. Mutta tänään oli työilta, ja silloin tuli ensiksi jokin voide, sitten puuteri, kajaali, ripsiväri, silmäluomille ruskeaa harjalla ja lopuksi vielä jokin lukemattomista huulipunista, joita oli kahvimukeissa kampauspöydällä. Tänä iltana kirkas pinkki.

Lola väritti rajatut huulet tarkasti ja maiskautti niitä lujaa ennen kuin painoi ne yhteen pala vessapaperia välissä ja laittoi sitten vielä vähän lisää punaa. Sen jälkeen hän valitsi peruukin. Lolan omat hiukset olivat pitkät, kuparinpunaiset ja kiiltävät, mutta töissä hänellä oli usein jokin peruukeistaan. Hän katseli hetken viittä peruukkia, jotka lepäsivät päitä muistuttavilla styroksipalloilla, ja valitsi ruskean. Hän pani sen omien hiustensa päälle, jotka oli huolellisesti koottu hiusverkon sisään, suoristi peruukin ja teki tottuneesti niskaan nutturan.

Hän meni vaatekaapille ja varoi pitkiä, lakattuja kynsiään vetäessään ylleen vaaleanpunaisen puseron ja pinkit housut. Viimeiseksi hän otti kauniin, koristeellisen hajuvesipullon kampauspöydältä ja suihkautti siitä vähän korvien taakse ja ranteisiin. Sitten hän asettui Pirpanan eteen.

”*Et voilà!* Mitäs sanot? Kelpaanko sotaan?”

”Sinä kelpaat sotaan”, sanoi Pirpana ja nauroi ääneen.

Kun hän kasvaisi aikuiseksi, hän haluaisi tulla yhtä kauniiksi kuin Lola.

Lola nappasi soman vaaleanpunaisen käsilaukun ja lähti kohti eteistä.

”Rakas, pärjääthän sinä varmasti nyt? Jääkaapissa on ruokaa. Voit lämmittää sen uunissa, kunhan muistat sammuttaa uunin. Ja nukkumaan heti kymmeneltä, et istu valvomassa ja odottamassa. Laitan oven lukkoon, et avaa sitä etkä päästä ketään sisään. Okei, muru.”

Lola oli jo puoliksi ulkona ovesta ja työntänyt avaimen lukkoon.

”Rakastan sinua!” hän huusi Pirpanalle.

”Rakastan sinua, isä!”

Sitten ovi sulkeutui, ja eteiseen jäi vain hajuveden tuoksu.

”MUTTA MINUSTA SE on kummallista. Miksemme muka mene?”

”Koska minä sanoin niin.”

Rolf Stenklo katsoi vaimoaan Viviania ärsyyntyneenä. Rolfin mielestä aihe oli jo kauan sitten loppuun käsitelty.

Vivian katsoi Rolfia valoisan tilan sisäänkäynniltä. Rolf aikoi täyttää tilan kaikella, mistä oli haaveillut, kaikella sillä, mikä sekä vihloi hänen sydäntään että sai sen laulamaan.

”Mutta Rolf, he ovat parhaat ystävämme ja juhlivat kultahääpäiväänsä. En ymmärrä sinua. Kaikki tuttumme ovat siellä sekä koko joukko ihmisiä, jotka meidän, *sinun*, olisi hyvä tavata.”

Vivianin ääni kävi kimakaksi, kuten aina, kun hän oli kiihtynyt. He olivat olleet naimisissa kaksikymmentä vuotta, ja tuo ääni sai Rolfin joka kerta ajattelemaan, että siinä oli yhdeksäntoista vuotta liikaa.

”Minä en vain halua mennä, mitä ihmeellistä siinä nyt on? Isot juhlat eivät ole minun juttuni, ei se voi tulla sinulle minään yllätyksenä.”

Rolf iski naulan seinään naulauspistoolilla ja kirosi, kun se upposi vähän liian syvälle.

”Saatana soikoon.”

Hän otti vasaran ja veti naulaa vähän ulos.

”Sinun pitäisi pyytää jotakuta tekemään tuo”, Vivian sanoi.

Rolf näki, että hän tiiraili uteliaana kehystettyjä valokuvia, jotka nojasivat seinään sisäänkäynnin luona. Kerrankin Rolf ei ollut päästänyt häntä mukaan näyttelyn suunnitteluun. Rolf oli sanonut, että se oli aivan liian henkilökohtaista, ja ihme kyllä Vivian oli hyväksynyt sen.

”Kuten Henningiä ja Elisabethia, vai? He nyt eivät osaa pyyhkiä persuksiaankaan ilman apua”, Rolf murahti.

”Mikä ihme sinua tänään oikein vaivaa? Sinähän pidät Henningistä ja Elisabethista, tiedän sen. Mutta ensin kieltäytyd lähtemästä juhlimaan heidän suurta päiväänsä ja sitten sätit heitä aivan kohtuuttomalla tavalla. Ei, nyt sinä et todellakaan ole reilu!”

Vivian pani kädet puuskaan. Rolf kääntyi väsyneenä häntä kohti.

”Sinulle on varmasti tärkeintä koko maailmassa, että on reilu. Älä aiheuta mitään hämminkiä. Älä keikuta venettä. Älä koskaan puhu siitä, mikä kalvaa, siitä, millä on oikeasti jotain väliä.”

”Sinähän olet ihan mahdoton.”

Vivian pyyhälsi ovesta ja jätti Rolfin viimein yksin. Hän katseli ympärilleen asunnossa, näitä tyhjiä seiniä, jotka hän täyttäisi kauneimmalla kädenjäljellään.

Hän otti naulapistoolin. Iski seinään vielä yhden naulan. Sitten hän otti käteensä yhden halvoista kehyksistä, joissa oli valokuvan nimi. Yhden paikkamerkeistään.

Hän ripusti kehyksen naulaan. Perääntyi askelen. Hän näki nimen, jonka oli kirjoittanut lappuun, ja kuten aina, hänen sydäntään kouraisi. Syyllisyydestä. Rakkaudesta. Kaipuusta aikaa kohtaan, joka oli iäti mennyt. Mutta pian. Pian kirkkain tähti saisi taas loistaa.

”Mikä tilanne?”

Louise Bauer asteli levottomana ympyrää suuressa juhlasalissa, jonka nimi oli Mamsell ja joka sijaitsi Stora Hotelletin sisäänkäynnistä oikealla. Puulattia narisi vähän jalkojen alla. Pilvet olivat edelleen matalalla, ja aallot olivat piiskanneet laitureita, kun Louise oli kiiruhtanut sisään.

Barbro, emäntä, tuli hermostuneena perässä.

”Kaikki menee suunnitelmien mukaan”, hän sanoi. ”Ruoka valmistuu täyttä vauhtia, kaikki on valmiina kattausta varten, pöytä katetaan jo heti lounaan jälkeen, henkilökunta on hyvin valmistautunutta, ja meillä on hyvin juotavaa tarjolla. Ja onnistuimme hankkimaan kaiken mitä pyysitte.”

”Hyvä”, sanoi Louise ja pysähtyi. ”Lapset. Saavatko he oman ruoan? Max ja William eivät syö samaa kuin me aikuiset.”

Barbro nyökkäsi.

”Lapsille on hampurilaisia. Ja jälkiruoaksi jäätelöä suklaakastikkeen kera.”

”Loistavaa. No niin, näyttää epäilemättä siltä, että teillä on kaikki järjestyksessä. Oletteko saaneet plaseerauskortit? Ja verranneet niitä vieraslistaan, niin että kaikki ovat mukana? Ette saa hutiloida istumajärjestyksen kanssa, sen valmisteluun meni kuukausia.”

Louise huomasi, että Barbron otsalle oli kihonnut hikikarpaloita.

”Olemme tietenkin huolehtineet siitä, mutta pyydän hovimestaria tarkistamaan vielä kerran”, emäntä vastasi jouduttuaan rykäisemään.

”Hyvä.”

Louise kuuli itsekin, kuinka töksähtävältä se kuulosti. Mutta hän ei sietänyt muiden vikoja ja virheitä eikä lepsua hutilointia.

Hän katseli ympärilleen. Juuri nyt juhlasalissa oli vilpoisaa, mutta sen varalta, että vieraiden myötä tulisi liian lämmin, hän oli tilannut tuulettimia. Sali oli vaaleanvihreä, sisustuksessa oli eksoottisia vivahteita, mikä sopi hyvin yhteen hotellin teeman kanssa ylipäänsä. Louise näki mielessään, kuinka tänä iltana parhaisiinsa pukeutunut juhlaväki pyörähtelisi tanssilattialla jazzyhtyeen tahtiin. Se soittaisi pienellä korokkeella, jota paraikaa pystytettiin huoneen pätyyn.

Tilaisuudesta tulisi loistava, siitä tulisi täydellinen. Niin kuin kaikesta, mihin hän ryhtyi. Mikään ei jäänyt koskaan sattuman varaan.

Henning Bauer työnsi teekupin kauemmas ja tuijotti tyhjää asiakirjaa tietokoneella. Kursori vilkkui ivallisesti. Hänen arkikivihollisensa. Tyhjiys.

Suljetun oven takaa hän kuuli ääntä ja liikettä. Elisabeth oli innoissaan ennen iltaa, sen hän tiesi. Hän itsekin oli. Illasta tulisi upea. Vieraslista oli vaikuttava, juuri sellainen kuin hän halusikin, ja hän tiesi jo ennalta, että puheet tulisivat olemaan suurenmoisia.

Jospa hän vain saisi ulos muutaman sanan ennen sitä. Joka päivä hän istui tässä. Muutaman tunnin joka päivä. Joi teetä ja tuijotti ruudulla vilkkuvaa kursoria. Hän tiesi kyllä, että sanojen pitäisi olla siellä, hänen ulottuvillaan. Hän oli elänyt koko elämänsä sanojen parissa, sen ei olisi pitänyt olla hänelle mitenkään vierasta, mutta ne pakoilivat häntä.

Henning otti teekupin ja meni ikkunalle. Hän katseli villiä maisemaa sen takana. Kesäisin se näytti olevan suoraan olutmainoksesta. Sininen taivas, auringossa kimmeltävät vaaleanpunaiset graniittikalliot, purjeveneet täydessä vauhdissa kaikilla säillä. Nyt, lokakuussa, meri piiskasi kallioita kuin olisi

halunnut upottaa saaren syvyiksiinsä. Hän piti enemmän tästä, kun luonto todella näytti voimansa.

Henning piteli teekuppia, kirosi kohtaloaan.

Hänen olisi pitänyt pystyä kirjoittamaan täällä. Tämä oli täydellinen ympäristö. Suuren kirjoituspöydän takana, maise-
maikkunan ääressä hän saattoi nähdä itsensä bergmanilaisena hahmona, erakkona loputtomassa luovuuden virrassa. Mutta mitään ei tullut. Ei yhtään mitään.

Kaino koputus ovelle sai hänet säpsähtämään.

”Niin?” hän ärjäisi tylymmin kuin oli tarkoitus.

”Anteeksi, isä, pojat vain tarvitsisivat vaarin apua yhdessä asiassa.”

Henningin ilme pehmeni. Hän ei oikeastaan halunnut tulla häirityksi työhuoneessaan, mutta lapsenlapset olivat aina tervetulleita.

”Sisään, sisään.”

Ovi avautui, ja siinä seisoivat Peter ja Rickard vierellään.

Henning viittasi heitä astumaan sisään, ja hänen sydämes-
sään läikähti, kun hän näki, miten Maxin ja Williamin pienet kasvot alkoivat loistaa, kun he näkivät hänen hymynsä. Hän ei ollut ollut kovinkaan läsnä kun Peter ja Rickard olivat varttuneet, mutta sellainen ajan henki oli ollut. Maxin ja Williamin kanssa oli ihan toista. Heille hän saattoi antaa sen rakkauden, jota ei ollut pojilleen koskaan suonut.

”Me tarvitaan apua solmioiden valitsemisessa, vaari.”

Max, joka oli vanhempi, varhaiskypsä ja totinen, kohotti kolmea solmiota. William, pikkuveli, jolla oli aina jokin konnuus meneillään ja jatkuvasti tukka pystyssä, ojensi hänkin kolmea solmiota.

Häneltä oli juuri lähtenyt kolme hammasta, joten hän les-
pasi, kun toisti kovaan ääneen isoveljensä sanat: